

Waarom?

Vrijwel iedereen zal bij het overlijden van een dierbare na een ernstige ziekte of een ongeluk wel eens de vraag gesteld hebben: “Waarom heeft G'd dit toegelaten? Waarom heeft de dood op zulk een wrede wijze inkeer gehouden in onze familie, in onze vrienden- en kennissenkring?”

Steeds weer dezelfde vraag: “Waarom?” Het is moeilijk om hierop een antwoord te geven, die op haar beurt geen nieuwe vragen zou oproepen. Velen weten nog niet, hoe hun leven, dat door het verlies van de dierbare zo ingrijpend veranderd is, zal moeten verdergaan, en nieuwe vragen komen op bij het besef, dat het aardse leven maar van korte duur kan zijn: Waarom zijn wij op aarde? Wat is het doel van ons aards bestaan en is de dood echt het einde? Wij denken dat ieder mens diep in het hart beseft dat dit leven nooit alles kan zijn, dat met de dood niet alles afgelopen is. Er is veel meer dan wij willen denken of beseffen. De dood is beslist niet het einde, maar de overgang naar een ander soort leven.

De apostel Sha'ul [Paulus] sprak daarom ook niet over sterven, maar over verkleden. Hij vergelijkt het 'inruilen' van ons aardse lichaam tegen het verheerlijkte lichaam met het uitdoen van oude en het aantrekken van nieuwe kleren, en ook met de verhuizing naar een betere woning: *“Wij weten dat wanneer onze aardse tent, het lichaam waarin wij wonen, wordt afgebroken, we van G'd een woning krijgen: een eeuwige, niet door mensenhanden gemaakte woning in de hemel. Wij zuchten in onze aardse tent en zouden willen dat onze hemelse woning er nu al over wordt aangetrokken. We zijn er echter zeker van dat we ook ontkleed niet naakt zullen zijn. Zolang we in onze aardse tent verblijven zuchten we onder een zware last, omdat we niet willen dat deze kleding wordt uitgetrokken; we willen dat er nieuwe over wordt aangetrokken, zodat het sterfelijke door het leven wordt verslonden. Hiervoor heeft G'd zelf ons gereedgemaakt, door ons de Ruach [Geest] als onderpand te geven. Dus wij blijven altijd vol goede moed, ook al weten we dat zolang dit lichaam onze woning is, we ver van de Eeuwige wonen. We leven in vertrouwen op G'd; wat komen gaat is nog niet zichtbaar. We blijven vol goede moed, ook al zouden we ons lichaam liever verlaten om onze intrek bij de Eeuwige te nemen.”* (2 Korinthiërs 5:1-8, NBV).

Toch is het in tijden van rouw en verdriet niet eenvoudig om de juiste woorden van troost te vinden, maar ook nu, juist nu, is het Yeshua Adoneinu [de Here Jezus], die troost kan bieden waar onze woorden te kort schieten. Hij zegt: *“Ik ben de opstanding en het leven! Wie in Mij gelooft, zal leven, ook al is hij gestorven!”* (Yochanan [Johannes] 11:25, NBG). Het afscheid dat wij nemen van onze dierbaren is dus slechts een tijdelijke afscheid als Yeshua haMashiach [Jezus Christus] Heer over ons leven is: *“Hij zal alle tranen uit hun ogen wissen. Er zal geen dood meer zijn., geen rouw, geen jammerklacht, geen pijn, want wat er eerst was is voorbij!”* (Chizayon [Openbaring] 21:4, NBV).

Werner Stauder